

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 5 Δεκεμβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 713 (ΦΥΛ. 23)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Γ. ΦΤΕΡΗΣ: Ἑλεγειακά ἐξάστιχα.
Γ.Ρ. ΣΗΡΟΠΟΥΛΟΣ: Τὸ θέατρο τῶν ἰδεῶν καὶ ὁ
κ. Δ. Π. Ταγκόπουλος (τέλος).
ΙΣΙΟΝΗΣ: «Θυσιασμένη».
ΣΜΑΡΑΓΔΑ ΣΤΑΜΗΤΟΠΟΥΛΟΥ: Στὸ μουσικὸ Π...
ΦΟΙΒΟΣ ΛΗΡΗΣ: Στεργνὲς ἀναλαμπές.

ΝΙΚ. ΘΕΡΣΗΤΗΣ — Κ. ΚΗΡΕΙΟΣ: Δὸν Κιχώτης
(συνέχεια).
Ο. ΡΟΥΝΗΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.
Π. ΣΛΑΒΕΤΣΚΩΦ: Κανόνια (μετ. Θ. Λασκαρίδη).
ΣΙΡΗΝΗΣΙΑ: Ψηλὲς κορφές.
ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φι-
λολογία.—Ξένη φιλολογία.—Χωρὶς γραμματέ-
σημο.

ΕΛΕΓΕΙΑΚΑ ΕΞΑΣΤΙΧΑ

ΣΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ
ΤΑΚΗ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟ

—Προδομένος; καὶ τί; Σὰν ξανάρθει καὶ πάλι
ὁ χειμώνας σὰν ἔρθει, στοχάσου,
στὸ παράθυρο πλάϊ τὴν ἐρμιά σου
καὶ ἂν τὸ βράδι προβάλει,
τί θὰ δεῖ τὸ ξανθὸ σου κεφάλι
στὴ βουθὴ σκοτεινιά σου;

Οὐτ' ἢ στάλα στὸ φύλλο ποὺ πέφτ' ἢ καλὴ μου
μουσικὰ θὰ σοῦ λέει σὰν καὶ πρῶτα
κ' ἢ ἀστραπὴ ποὺ τὸ βλέμμα σου ῥῶτα·
θὰν τὰ πάρω μαζί μου
γιατ' εἶν' ὅλα ἡ φευγάτη ψυχὴ μου
στὴ θλιμμένη της νότα.

—Νικημένος; καὶ τί; Τὸν ξανθὸ σὰ μισέψει
τὸν Ἀπρίλη ξανά συλλογήσου,
νὰ δεχτεῖς μιὰν αὐγὴ μοναχὴ σου
καὶ ἂν τὸ ρόδο σαλέψει,
δὲ θὰ βρεῖς τὴ δική μου τὴ σκέψη
στὴν πικριὰ θύμησή σου.

Οὐτε τάνθος στὸν ἥλιο π' ἀνοίει τὴν καρδιά μου
εὐωδιά θὰ σοῦ δώσει νὰ πάρεις
κ' ἢ βραγιά ἢ λαμπρὴ ποὺ λαχτάρης·
θὰν τὰ πάρω κοντά μου,
γιατ' εἶν' ὅλα λουλούδια δικά μου,
τὰ λουλούδια ποὺ ἐχάρης.

—Ξεχασμένος; καὶ τί; Τὸ χρυσάφι, ὠϊμένα,
σὰ στρωθεῖ τοῦ χυνόπαρου, στάσου,
μιὰ στιγμὴ μοναχὴ καὶ ἀφουγκράσου·
ψίθυρό μου κανένα
δὲ θάκούσεις μέσ στ' ἄλλα θλιμμένα
στὴ γαλήνη τοῦ δάσου.

Οὐτ' ἢ θλίψη τ' ὀλόγυμνου δέντρου τριγύρω
θὲ ν' ἀγιάζει τὴν ἔρμη σου κόχη,
καὶ τ' ἄργὸ μουσικὸ πρωτοδοχί·

συνοδεῖα θὰν τὰ σύρω
τὶ κρατᾷ τοῦ καημοῦ μου τὸ μύρο
στὴν κρυφὴ τους ἀπόχη.

—Λυπημένος; καὶ τί; Σὰ φουσκώσει τ' ἀέρι
τὰ πανιά — ἔγια μόλα, γιὰ λέσα, —
μὴ ζητᾷς τὴ δικιά μου ἀνέσα
στὸ ξεστὸ καλοκαίρι,
μὴ ζητήσεις δικό μου χαμπέρι
στὴν πνοούλα του μέσα.

Οὐτε πνεῦμα κανένα, πουλί, πεταλούδι,
δὲ θὰ βρεῖς σὰν καὶ τότε περισσο
νὰ κρατᾷ τῆς χαρᾶς μας τὸν ἴσο
σύρμασμένην ὀπώρα, λουλούδι·
σὰ χειμῶνα φωτιά θὰν τὰ σβύσω
γιατ' εἶν' ὅλα δικό μου τραγοῦδι.

Γ. ΦΤΕΡΗΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΚΙ' Ο Κ. Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Γ'

Ἀπὸ ὅλους ἴσως τοὺς δημοτικιστὰς μας, ὁ κ. Ταγκόπουλος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐπλάτυνε περισσότερο, καὶ ὅχι πᾶς στὸ νοῦ του, παρὰ στὴν ψυχὴ του, τὴν ἰδέαν τοῦ Δημοτικισμοῦ. Γιὰ τὸν ἰδρυτὴ τοῦ «Νουμά», Δημοτικισμὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς Γλῶσσα καὶ Φιλολογία. Εἶναι ἀκόμα ἡ πιὸ ἀγνή καὶ ἡ πιὸ πλατειὰ Δημοκρατικὴ Ἰδέα. Εἶναι ὁ Σοσιαλισμός. Εἶναι ὁ φωτισμός, τὸ ἀνέδασμα, ἡ ἐξευγένισις καὶ ἡ ἐπικράτησις τοῦ Λαοῦ. Εἶναι ἀκόμα ἡ μεγάλῃ, ἡ ἀπόλυτῃ, ἡ γενικῇ Ἀλήθεια, ποὺ θὰ ρίξῃ τὴν Ψευτιά, τὴ Μούχλα, τὴν Πρόληψη. Εἶναι ἡ ἀληθινὴ Ἐλευθερία, ποὺ πολεμᾷ κάθε εἶδους Σκλαβιά. Εἶναι ἡ ἀτομικὴ καὶ κοινωνικὴ Πρόοδος, ὁ τέλειος Πολιτισμός. Εἶναι τέλος ὁ Αὐτρωμός, ἡ Σωτηρία τῆς φυλῆς πρῶτα καὶ κατόπιν τῆς ἀνθρωπότη-
τας.

Μιὰ τέτοια ἰδέα, ἔτσι θαυμάσια ξετυλιγμένη, κατὰφερε μὲ τὸν καιρὸ ὁ κ. Ταγκόπουλος νὰ κλείσῃ μέ-
σα του, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἀπλούστατην ἐκείνην